

Drept penal

Partea generală

I. Pedepsele

I. Depășirea limitelor legitimei apărări. Circumstanță atenuantă legală. Legitima apărare. Cauză care înlătură caracterul penal al faptei. Distincție

C. pen., art. 44 alin. (2) și (3), art. 73 lit. a)

Legitima apărare propriu-zisă, reglementată în art. 44 alin. (2) C. pen., se caracterizează prin existența unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul, în timp ce „excesul de apărare” sau „excesul justificat”, prevăzut în art. 44 alin. (3) C. pen., care este asimilat cu legitima apărare, are ca principală caracteristică depășirea limitelor unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul, din cauza tulburării sau temerii sub imperiul căreia s-a aflat cel ce a săvârșit fapta pentru a înlătura atacul.

Spre deosebire de „excesul de apărare”, „excesul scuzabil” nu este asimilat cu legitima apărare, ci constituie o circumstanță atenuantă legală potrivit art. 73 lit. a) C. pen. și constă în depășirea limitelor legitimei apărări, atunci când nu este cauzată de tulburare sau temere.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 686 din 26 februarie 2008

Prin sentința nr. 189 din 30 aprilie 2007 a Tribunalului Constanța, Secția penală, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. e) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul N.C. pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută în art. 183 C. pen., cu aplicarea art. 99 și urm. C. pen.

În baza art. 346 alin. (2) C. proc. pen., s-au respins acțiunile exercitate de părțile civile Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța, R.C. și R.M.

Prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr. 1565/P/2005 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța, a fost pusă în mișcare acțiunea penală și a fost trimis în judecată inculpatul N.C., pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută în art. 183 C. pen., cu aplicarea art. 99 și urm. C. pen.

Prin actul de sesizare al instanței s-a reținut, în esență, că în noaptea de 28-29 iulie 2005, inculpatul N.C. a acționat cu violență asupra numitului R.G., determinând dezechilibrarea și căderea acestuia, fapt ce a condus la lovirea cu capul de asfalt și producerea de leziuni cranio-cerebrale cauzatoare de moarte.

Prima instanță, coroborând probele administrate în faza de urmărire penală și cele administrate în timpul cercetării judecătorești, a reținut că, în noaptea de 28-29 iulie 2005, inculpatul N.C. și prietenii săi G.G. și G.D. au hotărât să meargă în port, deplasarea efectuându-se cu autoturismul condus de G.G., iar când au ajuns pe strada S., inculpatul N.C. i-a cerut prietenului său să oprească în fața magazinului societății comerciale F., care funcționa pe timpul nopții, coborând împreună cu martorul G.D.

Cei doi tineri s-au îndreptat spre ghișeul magazinului, în fața căruia stăteau numiții R.G. și M.N., aflați în stare de ebrietate și care doreau și ei să facă cumpărături, iar când au ajuns în dreptul geamului de la ghișeu și inculpatul N.C. a solicitat vânzătoarei un produs, oferindu-i banii, numitul R.G. a început să aducă injurii celor doi tineri.

Constatănd că victima și persoana care o însoțea sunt în stare de ebrietate și mult mai în vârstă, inculpatul N.C. și prietenul său nu au reacționat, plecând din fața magazinului și urcându-se în mașină pentru a-și continua deplasarea. G.G., aflat la volanul autoturismului, a efectuat o manevră de întoarcere în stradă, moment în care inculpatul N.C. a observat că-i lipsește bricheta și a solicitat prietenului său să oprească lângă același magazin, pentru a-și cumpăra una.

G.G. a oprit și din autoturism au coborât inculpatul N.C. și martorul G.D., care s-au reîntâlnit cu numitul R.G. și persoana care

îl însoțea. Întrucât, între timp, inculpatul își găsisse bricheta în buzunar, nu a mai mers la magazin.

R.G. a reluat expresiile triviale la adresa celor doi tineri și, apropiindu-se de inculpatul N.C., l-a lovit pe acesta cu pumnul în față, iar în momentul în care se pregătea să-l lovească a doua oară, inculpatul s-a ferit și l-a împins, provocând dezechilibrarea victimei, căderea pe spate și lovirea cu capul de asfalt.

După scurt timp, la fața locului a sosit o ambulanță care a transportat victima la Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța. Cu toate îngrijirile medicale acordate pe perioada spitalizării, în dimineața zilei de 2 august 2005 R.G. a decedat, moartea fiind violentă și datorându-se contuziei meningo-cerebrale consecutivă unui traumatism cranio-cerebral cu fracturi de boltă și bază de craniu, astfel cum s-a relevat prin raportul de constatare medico-legală.

Față de această situație de fapt, prima instanță a concluzionat că inculpatul N.C. a lovit partea vătămată în stare de legitimă apărare și a făcut aplicarea art. 44 C. pen. și, pe cale de consecință a soluției date laturii penale, a constatat că pretențiile solicitate de părțile civile sunt nefondate.

Prin decizia penală nr. 35/MF din 25 septembrie 2007, Curtea de Apel Constanța a respins, ca nefondate, apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța și de părțile civile R.C. și R.M.

Împotriva acestei decizii, invocând cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc. pen., a declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța, criticând hotărârile pronunțate sub aspectul greșitei achitări a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 183 C. pen., prin aplicarea dispozițiilor art. 44 C. pen.

Recursul este fondat.

Conform art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc. pen., hotărârile sunt supuse casării când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.

Stabilirea situației de fapt este, în principiu, atributul exclusiv al instanțelor competente să devolveze cauza în fapt și în drept, respectiv, instanța de fond și instanța de apel, în cazul ambelor

fiind admisibilă administrarea oricăror probe pentru corecta și completa stabilire a faptelor.

În mod excepțional, examinarea situației de fapt poate reveni instanței de recurs în cazul în care aceasta este afectată de o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare.

Din considerentele sentinței nu rezultă clar, neechivoc, dacă achitarea inculpatului s-a făcut prin aplicarea art. 44 alin. (2) C. pen. sau prin aplicarea art. 44 alin. (3) C. pen., ambele ipoteze fiind considerate ca incidente în cauză. Acest aspect de echivocitate a fost menținut și de către instanța de prim control judiciar.

Din examinarea dispozițiilor art. 44 alin. (2) și a celor din art. 44 alin. (3) C. pen., rezultă însă că ipotezele reglementate sunt diferite și, parțial, se exclud.

Legitima apărare propriu-zisă este reglementată în art. 44 alin. (2) C. pen. și are ca principală caracteristică că apărarea este proporțională cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul.

În art. 44 alin. (3) C. pen. este reglementat „excesul de apărare” sau „excesul justificat”, caz frecvent de depășire a limitelor legitimei apărări și asimilat cu legitima apărare, care are ca principală caracteristică depășirea limitei unei apărări proporționale, pe fondul tulburării sau temerii de care a fost stăpânit cel care a săvârșit fapta pentru a înlătura atacul.

În sfârșit, legea a ținut seama și de existența altor situații decât cele două menționate anterior, și anume că în cazul depășirii limitelor apărării cauza acestei depășiri este, de cele mai multe ori, datorată împrejurării că cel atacat nu își poate da seama exact de natura atacului, de iminența acestuia, de gravitatea pericolului, așa încât, ținând seama și de condiția psihică în care a acționat, depășirea apărării este oarecum explicabilă, în toate cazurile vina primară a acestei depășiri revenind agresorului care, în mod firesc, va suferi o parte din riscurile comportării sale.

Legea a socotit excesul de apărare, atunci când nu este datorat tulburării sau temerii, și nu este deci asimilat cu legitima apărare, ca o circumstanță atenuantă legală, cunoscută ca „exces scuzabil”, prevăzută în art. 73 lit. a) C. pen.

Excesul scuzabil desemnează acea ripostă exagerată care nu este determinată de starea de tulburare sau temere provocată de atac, ci eventual de sentimentul de indignare, de mânie, de revoltă în fața violenței nejustificate.

Numai pornind de la aceste dispoziții legale și interpretări doctrinare, pe baza probelor administrate, se poate stabili dacă în prezenta cauză inculpatul a acționat în condițiile existenței unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei [după caz, art. 44 alin. (2) sau art. 44 alin. (3) C. pen.] ori, dimpotrivă, acțiunea sa s-a desfășurat în condițiile existenței circumstanței atenuante prevăzute în art. 73 lit. a) C. pen.

O altă premisă, necesar a fi avută în vedere, este cea potrivit căreia nu se poate face abstracție de prima etapă a conflictului dintre victimă și inculpat, că nu se poate „izola” din succesiunea evenimentelor cu consecințe letale numai cea de-a doua etapă a conflictului dintre aceștia.

Astfel, în prima etapă a situației de fapt, inculpatul a comandat vânzătoarei un produs, în condițiile în care, la respectivul magazin, se aflau deja două persoane (victima și prietenul său) care erau pe punctul de a comanda vânzătoarei. Această atitudine a inculpatului N.C. a fost de natură a irita victima, persoană mai în vârstă, aflată în avansată stare de ebrietate, care a început să-i adreseze injurii inculpatului.

Inculpatul menționează că pentru a evita un conflict cu aceștia, fiind în stare de ebrietate și mai în vârstă decât el, nu a ripostat și i-a tratat cu indiferență. Astfel, în prima etapă a conflictului, inculpatul a constatat nemijlocit atât vârsta victimei, cât și starea de ebrietate în care aceasta se afla, apreciind că nu se justifică niciun fel de ripostă față de conduita sa.

Inculpatul a recunoscut că a găsit deja la magazin pe cei doi (victima și prietenul său) și că a dat comanda vânzătoarei în același timp cu victima, fapt ce a intrigat-o, începând că îi adreseze injurii.

După primirea produsului, inculpatul s-a urcat în autoturism cu intenția de a-și continua deplasarea și, deși prietenul său G.G., conducătorul autoturismului, efectua manevra de întoarcere în stradă pentru a se deplasa către port, inculpatul – cu motivația că nu își găsește bricheta – a cerut acestuia să mai oprească o dată lângă același magazin pentru a-și cumpăra una.

Din acest moment s-a desfășurat etapa a doua a conflictului dintre victimă și inculpat. Astfel, din autoturism au coborât inculpatul și prietenul său G.D., iar inculpatul recunoaște că, îndreptându-se spre magazin, a constatat că are bricheta în buzunar și nu a mai mers la magazin.

Lângă magazin, încă se mai aflau victima – cu care inculpatul a avut anterior altercația verbală – și prietenul său.

În condițiile în care inculpatul își găsisse bricheta în buzunar, a văzut cele două persoane – despre care știa că erau în vârstă și în avansată stare de ebrietate – și cu care avusese deja o altercație verbală, acesta nu a dat nicio explicație pentru faptul că nu a revenit imediat în autoturism pentru a evita, așa cum făcuse și anterior, orice altercație ori ripostă a acestora, ca o continuare sau escaladare a celei anterioare.

Cert este că, văzându-l din nou pe inculpat, victima i-a aplicat un pumn în zona feței și, în aceste condiții, inculpatul – deși era conștient de vârsta victimei și de starea avansată de ebrietate în care se afla aceasta – a lovit victima cu pumnul în zona feței, ceea ce a cauzat căderea acesteia și lovirea cu capul de asfalt.

În raport cu cele reținute, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în mod greșit, prima instanță a apreciat că fapta inculpatului N.C. a fost săvârșită în condițiile legitimei apărări – cauză care înlătură caracterul penal al faptei – eroare gravă de fapt care a avut drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare, caz de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc. pen.

Inculpatul, în etapa a doua, a reacționat la atacul victimei prin lovirea acesteia cu pumnul, deși era conștient de vârsta și starea avansată de ebrietate a acesteia încă din prima etapă a conflictului, stare care presupune lipsa echilibrului fizic, aspect de natură a constitui o evidentă vulnerabilitate a persoanei.

Riposta exagerată a inculpatului nu a fost determinată de o pretinsă stare de tulburare sau temere provocată de atac, ci de sentimentul de indignare, de mânie, de revoltă în fața violenței nejustificate.

O astfel de stare de tulburare sau temere provocată de atac este exclusă cel puțin din două motive în cea de-a doua etapă a situației de fapt: pe de o parte, în imediata apropiere a inculpatului se afla prietenul său G.D., iar în autoturism, aflat de asemenea în imediata

apropiere, se afla un alt prieten, G.G. și, pe de altă parte, inculpatul cunoscuse anterior atât vârsta victimei, cât și starea avansată de ebrietate a acesteia.

În drept, fapta inculpatului N.C. care, în noaptea de 28-29 iulie 2005, prin lovirea victimei R.G., aflată în stare de ebrietate, ca ripostă la lovirea sa, a determinat dezechilibrarea și căderea ce a condus la lovirea cu capul de asfalt a victimei și producerea unor leziuni cranio-cerebrale ce au determinat moartea acesteia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută în art. 183 C. pen., cu aplicarea art. 99 C. pen. și a art. 73 lit. a) C. pen., vinovăția îmbrăcând forma intenției depășite (*praeterintenției*).

Inculpatul a lovit victima cu intenție, rezultatul mai grav (moartea victimei) fiind imputabil acestuia pe baza culpei; în condițiile în care, anterior, constatase direct și personal vârsta victimei și starea avansată de ebrietate a acesteia, chiar dacă nu a prevăzut rezultatul faptei sale de lovire (dezechilibrarea și căderea victimei cu posibile consecințe letale), trebuia și putea să-l prevadă.

În consecință, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul, a casat decizia atacată și sentința primei instanțe și, rejudecând latura penală a cauzei, a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prevăzută în art. 183 C. pen., cu aplicarea art. 99 C. pen. și a art. 73 lit. a) C. pen., la pedeapsa închisorii de un an și 8 luni, pentru care, în temeiul art. 81 C. pen. raportat la art. 110 C. pen., a dispus suspendarea condiționată a executării.

În temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) alin. ultim C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus rejudecarea laturii civile de către prima instanță, având în vedere faptul că pentru soluționarea laturii civile este necesară administrarea de probe.

2. Suspendarea condiționată a executării pedepsei. Revocarea suspendării condiționate în cazul săvârșirii unei infracțiuni intenționate

C. pen., art. 83

Revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii este obligatorie, conform art. 83 alin. (1) C. pen., dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune intenționată pentru care s-a pronunțat o hotărâre de condamnare. În acest caz, instanța nu poate dispune o nouă suspendare condiționată a executării pedepsei, indiferent dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81 alin. (1) lit. b) privind durata pedepsei aplicate pentru infracțiunea anterioară, întrucât, potrivit art. 83 alin. (3) C. pen., numai dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă – nu și atunci când aceasta este săvârșită cu intenție – instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar revocarea primei suspendări nu mai are loc.

*I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 212
din 22 ianuarie 2008*

Prin sentința penală nr. 178 din 3 aprilie 2007 pronunțată de Tribunalul Dolj, în baza art. 255 alin. (1) C. pen., a fost condamnat inculpatul B.E. la pedeapsa de un an și 6 luni închisoare, iar în baza art. 78 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, același inculpat a fost condamnat la pedeapsa de un an închisoare, faptele de dare de mită și de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere fiind săvârșite în perioada aprilie-iunie 2006.

În temeiul art. 33-34 alin. (1) lit. b) C. pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de un an și 6 luni închisoare.

În baza art. 83 C. pen. a fost revocat beneficiul suspendării condiționate a executării pedepsei de 6 luni închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 83 din 19 februarie 2004 a Judecătorei Băilești pentru comiterea infracțiunii prevăzute în art. 78 alin. (1) din O. U. G. nr. 195/2002 și s-a dispus ca incul-

patul să execute această pedeapsă alături de pedeapsa aplicată în cauza de față, urmând ca inculpatul să execute în total 2 ani închisoare.

În baza art. 81 C. pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare, s-a aplicat art. 82 din același cod și s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 C. pen.

Prin decizia penală nr. 172 din 26 septembrie 2007, Curtea de Apel Craiova a admis apelul declarat de procuror împotriva sentinței penale nr. 178 din 3 aprilie 2007, pe care a desființat-o în parte și a înlăturat dispozițiile privind suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Apelul declarat împotriva aceleiași sentințe penale de inculpat, prin care a solicitat reducerea pedepsei, a fost respins ca nefondat.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a reținut, cu privire la individualizarea pedepsei, că prima instanță a făcut o corectă aplicare a criteriilor generale de individualizare a pedepselor prevăzute în art. 72 C. pen., stabilind pedepse orientate spre minimul special, dar în mod greșit a făcut din nou aplicarea art. 81 C. pen., deși dispusese revocarea suspendării condiționate a executării unei pedepse anterioare de 6 luni închisoare.

Împotriva acestei decizii, în termen legal, a declarat recurs inculpatul B.E., solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe, întrucât aceasta a dat finalitate condițiilor impuse de art. 81 alin. (1) lit. b) C. pen.

Examinând recursul declarat de inculpat împotriva deciziei instanței de apel, în raport cu motivele invocate, analizate prin prisma cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 14 C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recursul inculpatului este nefondat.

Art. 83 C. pen. reglementează situația revocării suspendării condiționate a executării unei pedepse, dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o hotărâre de condamnare. În această situație, revocarea suspendării condiționate este obligatorie, indiferent de durata pedepsei suspendate.

Potrivit aceluiași text, pedeapsa a cărei suspendare a fost revocată nu se contopește, ci se execută alăturat de pedeapsa aplicată pentru cea de-a doua infracțiune.

Obligativitatea revocării suspendării condiționate exclude posibilitatea aplicării art. 81 alin. (1) lit. b) C. pen., chiar dacă pedeapsa a cărei suspendare se revocă nu este mai mare de 6 luni. Acceptând această posibilitate ar însemna să se dispună o a doua suspendare pentru aceeași pedeapsă.

Dacă legiuitorul ar fi înțeles să reglementeze și o astfel de situație, ar fi prevăzut-o expres, așa cum a făcut în art. 83 alin. (3) C. pen., potrivit căruia în cazul în care infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei, chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

Astfel, în mod corect instanța de apel a înlăturat aplicarea art. 81 C. pen. și, în consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondat, în baza art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. proc. pen., recursul declarat de inculpat.

Notă: Art. 78 alin. (1) din O.U.G. 195/2002 a devenit art. 86 alin. (1), în urma republicării ordonanței de urgență (M. Of. nr. 670 din 3 august 2006).

II. Înțelesul unor termeni sau expresii în legea penală

3. Funcționar public. Funcționar. Abuz în serviciu contra intereselor persoanelor. Lipsa calității subiectului activ. Avocat

C. pen., art. 147, art. 246, art. 258

În raport cu prevederile art. 147 C. pen., care definesc noțiunile de funcționar public și funcționar în sensul legii penale, precum și în raport cu prevederile art. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de

avocat, potrivit căroră această profesie este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonomă, avocatul nu are nici calitatea de funcționar public și nici calitatea de funcționar și, în consecință, nu poate fi subiect activ al infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor.

*I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 6003
din 12 decembrie 2007*

Prin sentința nr. 92 din 14 septembrie 2007 a Curții de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, s-a respins plângerea formulată de petentul A.V.

Prima instanță a reținut că petentul A.V. a formulat plângere penală, solicitând efectuarea de cercetări față de intimatul R.I., avocat în cadrul Baroului Prahova.

În cauză au fost efectuate acte premergătoare constând în declarațiile petentului, ale intimatului, precum și depunerea de înscrisuri.

Prin rezoluția nr. 241/P/2007 din 22 iunie 2007, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a dispus neînceperea urmăririi penale față de intimatul R.I. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută în art. 246 C. pen., fapta nefiind prevăzută de legea penală.

În motivarea soluției s-a arătat că intimatul nu are calitatea de „funcționar public” sau „funcționar”, noțiuni definite de art. 147 alin. (1) și (2) C. pen.

Împotriva acestei rezoluții și conform art. 278 C. proc. pen., petentul a formulat plângere la procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, aceasta fiind respinsă ca neîntemeiată prin rezoluția nr. 765/II/2 din 19 iulie 2007.

Ulterior, petentul a formulat plângere la Curtea de Apel Ploiești împotriva rezoluției procurorului, conform dispozițiilor art. 278¹ C. proc. pen.

Curtea de apel, examinând plângerea formulată raportat la actele și lucrările dosarului, la susținerile petentului și la dispozițiile art. 278¹ C. proc. pen., a constatat că aceasta este neîntemeiată.

Conform art. 246 raportat la art. 258 C. pen., constituie infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor fapta

funcționarului public sau a oricărui alt funcționar care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare a intereselor legale ale unei persoane.

Intimatul R.I. este avocat în cadrul Baroului Prahova, iar din examinarea legislației în vigoare reiese că profesia de avocat nu poate fi asimilată calității de „funcționar public” sau „alt funcționar”, astfel cum sunt ele definite de art. 147 alin. (1) și (2) C. pen. raportat la art. 145 C. pen.

Astfel, conform art. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, această profesie este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonomă.

În consecință, apreciind ca legală și temeinică rezoluția nr. 241/P/2007 din 22 iunie 2007 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, în baza art. 278¹ alin. (8) lit. a) C. proc. pen., Curtea de Apel Ploiești a respins plângerea formulată de petent ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe penale a declarat recurs petentul A.V., criticând-o ca nelegală și netemeinică, solicitând casarea și trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea sancționării intimatului avocat R.I. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 246 C. pen., întrucât în mod greșit s-a constatat că nu are calitatea de funcționar public.

Examinând actele și lucrările dosarului, sentința recurată atât în raport cu motivul de critică invocat, cât și din oficiu sub toate aspectele de fapt și de drept, așa cum prevăd dispozițiile art. 385⁶ alin. (3) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că recursul declarat de petentul A.V. este nefondat și urmează a fi respins ca atare în temeiul dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. proc. pen.

În mod legal și temeinic prima instanță a statuat că plângerea formulată de petentul A.V. împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 241/P/2007 din 22 iunie 2007 a procurorului de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești este nefondată, iar rezoluția indicată a fost menținută, în sensul dispozițiilor art. 278¹ alin. (8) lit. a) C. proc. pen.

Astfel, din datele speței a rezultat că petentul a formulat plângere împotriva avocatului R.I. din cadrul Baroului Prahova pentru

săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută în art. 246 C. pen.

Considerentul esențial pentru care Înalta Curte de Casație și Justiție are în vedere nepertinența criticii invocate este acela că, în mod legal, atât organul de urmărire penală cât și prima instanță, față de dispozițiile art. 1 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, potrivit cărora profesia este liberă și independentă – cu organizare și funcționare autonomă – au reținut că avocatul, în speță intimatul R.I., nu poate fi subiect activ al infracțiunii prevăzute în dispozițiile art. 246 C. pen.

Astfel, din examinarea premisei instituită prin legea specială de organizare a profesiei de avocat rezultă fără dubiu că aceasta nu este sinonimă ori măcar asimilabilă calității de „funcționar public”, în sensul dispozițiilor art. 147 alin. (1) C. pen. (așadar, avocatul nu poate fi desemnat ca o persoană ce exercită o însărcinare de orice natură, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145 C. pen., și anume, în enumerarea limitativă a normei de trimitere, autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public).

Concomitent, aceeași profesie nu este asimilabilă nici calității de „funcționar” în sensul dispozițiilor art. 147 alin. (2) C. pen. [așadar, avocatul nu poate fi caracterizat ca un salariat ce exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în alin. (1) al aceluiași text].

Așa fiind, pe cale de consecință, s-a statuat incidența în cauză a dispozițiilor art. 228 alin. (4) raportat la art. 10 alin. (1) lit. b) C. proc. pen. și s-a dispus prin rezoluția procurorului sus-menționat neînceperea urmăririi penale, întrucât fapta imputată nu este prevăzută de legea penală, iar pentru același considerent aceasta a fost menținută prin rezoluția nr. 765/II/2 din 19 iulie 2007 a procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

În consecință, recursul declarat de petentul A.V. a fost respins ca nefondat.

Notă: După pronunțarea deciziei nr. 6003 din 12 decembrie 2007, art. 258 C. pen. a fost completat prin Legea nr. 58/2008, publicată în M. Of. nr. 228 din 25 martie 2008, la art. 258 C. pen.

---

fiind introdus un nou alineat, alin. (2), potrivit căruia „în cazul prevăzut la alin. (1), pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. (1)-(4), acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția acelor care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. (1).”